

ניתוחים פלאסטיים בישראל: מי טובר אותם, לשם מה - מי עוש

אף חדש - תוך

לעצמו את הפרצוף עליו הוא חולם.

המלחמות עזרו להתפתחות

ניתוח הפלסטי כמקצוע העומד בפני עצמו נולד רק בראשית המאה, ב-1915. רק לפני 23 שנים נוסד בארצות הברית הארגון המקצועי הראשון של העוסקים בענף רפואי זה. שתי מלחמות העולם שהתחוללו במאה הנוכחית, קידמו את המקצוע והפכו את הניתוחים הפלסטיים לתופעה המונית, הנפוצה והולכת, יותר מאשר בכל המאות שקדמו גם יחד.

כי עצם אפשרות הניתוח הפלסטי היתה ידועה כבר בימי הרומאים, שרופאיהם נהגו להעביר פיסות עור ממקום אחד בגוף למקום שני. הם עשו זאת לא כדי להעלות את היופי, אלא כדי למנוע כיעור. למעשה, עוסק עד היום רובו של ענף הניתוח הפלסטי בחיסול טגמי כיעור. חלקי גוף שנכחו, פצעו מלחמה ותאונות, ילדים שגולדו עם שפת ארנבת שסועה או אצבעות דבוקות, צלקות מלידה או כתוצאה מחרוזת לז - תיקונם של אלה היה מטרה בפני הרופאים בכל הדורות שעה שפיתחו את הניתוח הפלסטי.

תוך כדי כך הם למדו, שאפשר ורצוי גם לשפר צורתם של בניאדם נורמלים, לעזור לטבע במלאכת היצירה של אנושות יפה יותר. בארצות-המערב הניתוח הפלסטי הוא תור-

שניה, סבורים שהטבע קיפח אותם בצורה זו או אחרת. היופי ה"מושלם" היה מאז ומעולם נושא הערצה של האנושות. הוא שימש השראה לאמנים בכל שטחי היצירה, הפך לסמל לא רק של שלימות אסתטית, אלא לשלמות נפשית ורוחנית. רק היהדות ניסתה ללמד את תורת "שקר החן והבל והיופי". כי יחד עם הערצת היופי נולדה גם הקנאה. רק בודדים התייבכו בתכונות יופי מושלמות.

בחברה המודרנית, בה הפך היופי לפולחן המוני, הבא לידי ביטוי בכחירות מלכות יופי ובעבודת כוכבים קולנועית, מצביעים חוקרי הנפש על הסכין, כמעט שיגרת, אצל אנשים הסבורים, שלו היתה להם צורת פנים שונה, היו מצליחים יותר גם בחיי המהפכה וגם בהתקדמותם הכלכלית. במקרים פחות נפוצים, מתפתחים תסביכים עמוקים יותר.

אלא שכיום אין דבר פשוט יותר מאשר לתקן את צורת הפנים, ויחד עם זאת להיפטר מתסביכים. הרפואה המודרנית הפכה את הניתוח הפלסטי לאמצעי המוני, וזו יחסית ובטוח מבחינת תוצאותיו, ליפוי צורתו החיצונית של האדם. באופן תיאוריטי יכול היום אדם לשנות את צורת אפו, את בליטת אוזניו, את מבנה עיניו, צורת שפתיו ואף את המתחת של עור פניו, כרצונו, לפי בחירה. הוא יכול להזמין

ל זה אתה קורא אף - זה צוק "סלע" קורא בלעג אחד מידידיו של סירנו דה ברוראק, בעל האף האגוי, במח זהו של הצרפתי אדמונד רוסטנדו (ראה תמונה למעלה בה מגלם חזוה טרר את דמותו ואפו של סירנו).

בגלל אפו סובל סירנו לאורך כל המחזה צרות צרורות, שהגדולה בהן היא אי היעדר תה של אהובת לבבו לאהבתו. אילו היה סירנו חי במאה ה-20, קרוב לודאי שלא היה סובל בגלל אפו, ואדמונד רוסטנדו לא יכול היה לחבר מחזה על עלילות האף. הוא יכול היה להכנס בפשטות אל הרפואה המנתח הקרוב ביותר, שהיה מבצע באפו ניתוח קל במשך שעה, וכעבור חודש לכל היותר לא היה נשאר בפניו שום סימן שאי פעם היה לו אף אחר.

אין צורך באף ענקי כדוגמת זה של סיי רנו דה ברוראק, כדי לסבול בגללו. עובדה היא שכל אדם שני כמעט, ובמיוחד כל אשה

הזמרת גאולה גיל, ששהתה מספר שנים בברית חזרה משם עם צורת אף ההבדל הקטן חולל בה שינוי ענק והיא הפכה לי

המלכה פביולה, האצילה הספרדית שהפכה רונה למלכת הבלגים, עם נשואיה בודואן. לפני נשואיה עשתה פביולה, ניתוח פלסטי

הספרית ויאולט, אחת הספריות הידועות של החברה הגבוהה בתל-אביב, שינתה את צורת אפה, דבר שחולל שינוי עצום בהופעתה הח

ידידיה האישי של אשת חברה ידועה:

ושמסום מה גורם לשינוי אופיי בעיני הבריות.

ה חלמתי שבמקום לשנות את אופיי בהתאם לצורת האף שלי, מוטב עבורי ועבור כל הסובבים אותי, לשנות את אפי בהתאם לאופיי. תמיד ישנם כאלה השואלים: "איזו זכות יש לאדם לשנות את אשר ניתן לו על-ידי הטבע?" לדעתי זה אבסורד. אנחנו, הגנשים, הולכות למספרה ומשנות את תסרוכתנו בהתאם למה שרואה בעינינו מתאים לנו. נשים עם שיער חלק עושות סלסול תמיד, ונשים בעלות שיער מתולתל מישרות ומחליקות את שערותיהן. אנחנו עושות מסגים כדי לשנות עגילים וקמורים שונים בגוף. אנחנו מתלבשות ומכסות את גופנו הטבעי, בצורה שתאיים להופעתנו. אנו מסתירות מצח גבוה בשיער, ומגביהות מצח נמוך על ידי כובע. לפה אין לנו הוכחה להביע את חושנו זה לטעם מסוים גם על-ידי בחירת האף שלנו?

כל דבר שאדם בוחר מייצג את טעמו, ובהתאם לכך, את אופיי. כשאתה נכנס לבית, הרי הריח, הספרייה, התקליטה וכל שאר הדברים, מבהירים לך מי את אופיי של האיש הגר במקום. ומיד ידוע לך מיהו. הדבר היחיד בחיינו שאין אנו מסוגלים לבחור, הוא בעצם הדבר שמייצג אותנו יותר מכל - הפנים שלנו. אם הפנים האלה אינם מבטאים את אופיינו וטעמנו, הרי הדרך היחידה לביטוי האני האמיתי שלך היא בכך, שאתה בוחר בעצמך את פניך. הלכתי לרופא ושאלתי אותו אם יש ביי כולחו לנתח את אפי בהתאם לבחירתי וקוי אופיי שלי. החלטתי שמשוה באף שלי היה די בסדר. זה הקו היחיד הישר שבו, וזה מתאים לאחד מקוי אופיי, שהיא תכונת הדוגרי - ישר לענין. אף היתה באף זה התקמרות יהודית, המעידה על גישה עקיפה לדברים. לכן בקשתי להוריד את הקימור הזה מהאף הישר.

הרופא התמלא רק שלא עשיתי זאת זמן. הוא צילם אותי בפרופיל ומלפנים, ושלה אותי הביתה. כשבאתי אליו בפעם הבאה,

מין קימור יהודי

התבוננתי בעצמי, ולפתע החלטתי שאינני מוצאת חן בעיני. בהודמנות, כשהייתי אצל הקוסמטיקאית שלי, שאלתי אותה בהיסח הדעת אם גם היא רואה בפני את מה שאני רואה. היא החליטה שכן. ואז כנראה קיבלתי את התסביך שלי, או יותר נכון התחלתי להבחין שהיה לי כזה. זה היה האף שלי. באותו זמן כבר היה לי מושגמה על הענין שניקרא ניתוח פלסטי. אבל תמיד עשיתי שזה נוגע למי שיש לו חסרות עקומה על האף. לי מעולם לא היה דבר כזה. להיפך, היה לי אף שהמון אנשים החליטו שהוא יפה. בעצם גם אני סברתי כך. אלא שלפתע הבחנתי שאותו אף יפה שלי מהלך דורקרב תמיד עם הפנים שלי. הוא היה דומה בפני עצמו, משוה לגמרי לא הולך עם הפנים יחד.

או התחלתי בפעם הראשונה לעיין בעיני תונים מצויינים על אפיי. עני או היתחתי לאף כאל אבר שצריך להרתי בו ולפעמים לסבל בנולת שבו. מכאן הוא הפך למשוה שחושבים עליו. כל אף שראיתי או בעתונים המצויינים מצא חן בעיני יותר מהאף שלי עצמי.

כשהתחלתי לחשוב עליו, עלה בדעתי שאולי הוא מהוה את התשובה שניקרה המון זמן במוחי. תמיד שאלתי את עצמי: למה כמעט כל אדם שאני פוגשת בו, קובע אחרי הכרות של כמה שעות: "בעצם ברגע הראשון שראיתך, לגמרי לא חיבבתי אותך. עשית עלי רושם אגרסיבי. רק בהיכרות שניה הגעתי למסקנה שאת דווקא שונה לח' לוטין מהופעתך - הרבה יותר מעודתי, עצורה וחביבה".

משך זמן רב, לפני שעלה בדעתי שהגורם לשאלות אלה הוא האף, ניסיתי לברר אם זו צורת הלבוש שלי, או התנהגותי. הסתבר שדווקא אלה לא עוררו שום ביקורת. להיפך, אלה הם שעזרו להביא למחשבה שבעצם אני שונה ממה שאני נראית, במבט ראשון. הגעתי למסקנה ששני אנשים יכולים ללבוש, לעשות ולומר את אותם הדברים, ומשום מה יעשה כל אחד מהם רושם שונה. ואז ניצנץ במוחי רעיון - זה האף העושה את זה. תפסתי שיש לי אף שנראה אגרסיבי